

Ed.

240. Frumvarp

til laga um breyting á lögum nr. 30, 16. nóvbr. 1907, um lán úr landssjóði til byggingar íbúðarhúsa á prestssetruin landsins.

(Eftir 3. umr. í Nd.).

1. gr.

Í stað 2. gr. komi svolátandi grein:

Ekkert lán má fara fram úr 5000 kr. Lánin ávaxtast og afborgast með 4% á ári. Af því eru $3\frac{1}{2}\%$ vextir, en $\frac{1}{2}\%$ afborgun.

2. gr.

Í staðinn fyrir þessi orð í 5. gr. »skal sá hafa forgöngurjett« komi: skal sá að jafnaði hafa forgöngurjett.

3. gr.

Í stað 6. gr. komi svolátandi grein:

Hús, er lán er lagt til úr landssjóði, skulu vera gjörð eftir uppdrætti, sem landsstjórnin samþykkir, úr steini eða steinsteypu og þak varið járni eða eigi ótryggara efni. Timburhús, þótt aljárnvarin sjeu, má því að eins reisa fyrir lánsfjeð, að eigi sje annars kostur vegna staðháttar. Landsstjórnin ræður, eftir tillögu hins byggingarfróða ráðunauts landsstjórnarinnar, yfirsmið hússins.

Nú hefir verið bygt hús úr steini eða steinsteypu, eða járnvarið timburhús á prestsetri, áður en lög þessi ganga í gildi, en er ekki eign prestakallsins, eða slíkt hús er á jörð, er síðar kynni að verða gerð að prestsetri, en fylgir eigi jörðinni, og er þá landsstjórninni heimilt að veita lán til að kaupa það með samskonar kjörum og lög þessi ræða um, ef ástæður mæla með, enda sje húsið vandað og hentugt til íbúðar.

4. gr.

7. gr. laganna orðist þannig:

Helmingur lánsfjárins greiðist af hendi jafnskjótt og landsstjórninni eru sýnd skil fyrir því, að efni samkvæmt uppdrætti og áætlun sje komið á byggingarstaðinn og efnið, sje það eldfismt, sje fullvátryggt. Hinn helmingurinn útborgast, þegar sýnd eru skilríki fyrir því, að húsið sje bygt eftir uppdrætti og áætlun, og vel frá smíði gengið, enda sje landsstjórninni jafnframt afhent skirteini frá einhverju áreiðanlegu brunabótafjelagi, sem umboðsmann hefir í Reykjavík, fyrir því að húsið sje vátrygt fyrir virðingarverði. Stjórnin geymir brunabótaskírteinið.

5. gr.

Í staðinn fyrir 2 síðustu málsgreinar í 8. gr. komi þessi grein:

Komi það i ljós við skoðun, að hús sje eigi bygt, eða því viðhaldið, sem skyldi, getur landsstjórnin haldið presti til að bæta úr göllunum með dagsektum,

eða jafnvel látið bæta úr þeim á kostnað prests, en þá skal prestur að skaðlausu endurgreiða allan kostnað, er af því hlýtst, þar með talinn innheimtukostnað.

6. gr.

12. gr. laganna falli burtu.

7. gr.

13. gr. orðist þannig:

Nú er hús bygt að nokkru eða öllu leyti fyrir lánsfje úr landssjóði samkvæmt lögum þessum, og skal þá prestur árlega leggja $\frac{1}{2}^{\text{o}}$ af virðingarverði hússins í sjóð, er nefnist »Fyrningarsjóður« og landsstjórnin stjórnar. Sama er og, þá er hús, sem bygt hefir verið að öllu eða nokkru leyti fyrir lánsfje úr landssjóði, er byggt upp fyrir vátryggingarupphæð þess eða fyrningargjald samkvæmt 17. gr. Öllum slikum húsum skal prestur ætið halda vátrygðum fyrir virðingarverð samkvæmt því, sem ákveðið er í 7. gr.

8. gr.

Lög þessi koma í gildi 1. janúar 1914.